

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, hrvaškem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 10 Din, 7 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 9·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. — Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA: V vedni smrtni nevarnosti. — Težave pri zidanju cerkve. — Naši domači pomočniki. — Moj najstarejši faran. — Ali naj procesija sv. R. T. v prihodnje izostane. — Pri ljudožrcih. — Nekaj za vse. — Lakota in gobavost. — Poplačano zaupanje.

Darovi.

Od novembra 1929.

Za afriške misijone v splošnem: Din 8.338·85, L 240·70, Š 91·70.

Za sv. maše: Din 228·—.

Za stradajoče: Din 135·—.

Za gobavce: Din 27·—.

Za odkup sužnjev: Din 3.731·— L 100·—.

Za botrinske darove: Din 1.837·50; Š 25·—.

Za zamorčke: Din 202·30 L 79·25·—.

Za katehiste: Din 220·—.

Za semeništnike: Din 1.850·—.

Za kruh sv. Antona: Din 3.191·50, Š 9·—.

Za misijonsko zvezo: Din 2·—.

Za otroško zvezo: Din 51·—.

Za mašno zvezo: Din 3.538·—, L 22·—, Š 7·—.

Za afriški tisk in katekizem: Din 368·50.

Za določene namene: Din 2.196·—.

Za določene misijone: Din 1.801·—, L 141·—.

Iz nabiralnika: Din 135·—.

Za Klaverjevo družbo: Din 44·—.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 551·—.

Zbirka deklet iz vasi Zg. Hajdina Din 120·— za odkup zam. deklice „Franciške“, mesto nagrobnega venca pokojni tovarišici Franciški.

Po zakristiji cerkve Srca Jezusovega: N. N. za botrinski dar. Francišek Din 60·—, Ter. K. za odkup zamorčka „Jožef“ Din 150·—, Fr. R. za odkup zam. deklice „Franciška“ Din 150·—, L. K. za odkup zamorčka „Jožef“ Din 150·—, ista za odkup deklice „Mala Terezika“ Din 150·—, za afriške misijone: Ema Černe Din 100·—, Ivan M. Din 50·—, Fr. Florijančič za odkup „Marija“ in „Franciška“ Din 300·—.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Popravljanje udrte slamnate strehe.

Težave pri zidanju cerkve.

P. Rungy iz misijona v Mill-Hillu, apostolski vikarijat Zgornji Nil.

Lotil sem se velikanskega dela. — Birma je bila minila, ko je začela naša streha škripati; ljudje so bežali iz cerkve v strahu, da se bo udrla streha. Nekateri fantje so splezali na ostrešje in ugotovili, da je zlomljena strešna greda in da streho drži le še nekaj vrvi. Takoj je bilo treba iti na delo. Zdaj smo popravili en del, kakor vidite na sliki, kjer je del strehe razbit. Na obeh straneh pa vidite zlomljeno tramovje. Na tleh je kup trave, ki je poprej pokrivala streho. Zdaj pravkar dežuje. Mislite si, kakšno Veliko noč smo imeli z nebesno streho in na mokrih tleh. Že to, kar smo napravili za silo, nas je mnogo stalo.

Škof mi je naročil, naj pokrijem streho s pločvino. Že sem se pripravljaj na to. Dal sem že les na žago in vozil opeko itd. Opeka v zidu pa je sedaj tako premočena, da se bojim, da nove strehe ne bo vzdržala in bo treba kar vso cerkev nanovo pozidati. Cerkev je sicer dolga in

široka, toda termiti so jo razglodali od vrha do tal. Zdajinzdaj bo vse skupaj padlo. Ob glavnih vratih je termitski grič, ki sega ravno do strehe. Srčno Vas prosim, pomagajte mi postaviti novo cerkev.

Štiri misijonske sestre trpe z nami vse pomanjkanje. Kako rade krasijo sestre cerkev; pa pride dež in vihar, ki vse razmese, ali pa termiti, netopirji in sove, ki vse ponesnažijo.

(Žal da do danes cerkev še ni dozidana. 30. okt. piše g. pater:)

Katehumeni so mi v veliko pomoč; ker za ogromno trave za streho je treba mnogo rok.. Tudi najmanjši pomagajo z veseljem; zlasti pri pokrivanju strehe nam koristijo s podajanjem. Zopet drugi se ukvarjajo s pridelovanjem bombaža, ki nam donaša nekaj dobička. Tudi snažijo pokopališče in so ponosni da smejo biti v službi višjega gospoda. Tako pridejo do spoznanja, da mora katoličan znati za Boga tudi trpeti, ako treba.

Kako bomo premagali ovire in težave pri zidanju, še ne vem. To je gotovo, da moramo zidati novo cerkev in sicer iz opeke. Z združenimi močmi delamo opeko, ki jo bomo pozneje žgali. Tesarji postavljajo ostrešje. Sestre mi skoro privoščijo, da bi se stara cerkev podrla, zato da bi bil prisiljen z novo čim prej začeti. Pa vsak začetek je težak. Ako najdete z božjo pomočjo kakega velikega dobrotnika, spomnite se naše cerkve.

V vedni smrtni nevarnosti.

Pismo P. A. Bierfert-a, oblat-a Brezmadežne, Okawangolandija.

To leto se je oglasil sv. Miklavž celo globoko notri v puščavi Kalahari, pri meni v Nyangara. Ker stanujemo 450 km od zadnje pošte in železniške postaje, se zelo razveselimo, kadar nas obišče črni poštni sel. To pot je dospel ravno sv. Miklavža dan. Med drugimi pismi je bilo tudi pismo našega škofa z novico, da je neki dobrotnik baš moji postaji naklonil 1611.40 lir. Za tega dobrotnika sem takoj drugi dan opravil sv. mašo. Tudi Vaše gospe voditeljice sem se spominjal med sv. mašo, kot to običajno storim. Vsak večer pa prosim blagoslova za Vašo drago mi Klaverjevo družbo. Bog Vam bodi plačnik za vse dobro, kar ste nam že storili.

V oktobru t. l. sem prepotoval 600 km po reki Okawango v čisto navadnem čolnu, kot jih izdelujejo tukajšnji domačini. Ko sem neki večer iskal primernege ležišča na obrežju, je poleg mene skočil iz goščave velik povodnji konj in se pognal v vodo. Ko bi bila žival to storila par minut poprej, bi bili vsled valovanja potonili jaz in vsi moji črnici-veslači.

Nekaj dni po tem nam je na drugem kraju pretela ista nesreča. Ko smo namreč hoteli pristati na bregu, je dvignil tik poleg nas povodnji konj svojo glavo iz vode. Pa k sreči ni bilo družega hudega, kot da smo prestali dosti strahu.

Povodnji konji so zelo nevarne živali. Koliko ljudi in čolnov je že postalo njih žrtev. Navadno priplavajo pod vodo od strani in v hipu pregriznejo čoln po sredi, ko da je orehova lupina. Ker navadno sedim v čolnu, bi v takem slučaju izgubil takoj obe nogi, kajti gobec povodnega konja je silno velik. Potem bi seveda padel v vodo in bi ostanke požrli krokodili.

Ker naš preč. škof iz Windhock-a to nevarnost vsled prejšnjega misijonskega službovanja prav dobro pozna, zato se že 2 leti, kar je škof, neprestano trudi, da bi nam preskrbel motorni čoln. Sv. oče papež Pij XI. mu je osebno poklonil večjo svoto v ta namen. Tudi mnogo drugih dobrotnikov je storilo po tem visokem zgledu; vendar nam manjka še več tisoč dinarjev. Sedaj, ko dobri bralci veste, v kakšni neprestani nevarnosti se nabajamo misijonarji na reki Okawango, da nas vsak hip lahko požre povodnji konj ali krokodil, bo pač vsak rad nekaj doprinesel, da kmalu pridemo do tistih dinarjev in s tem do motornega čolna.

Naši mali čolni so prešibki napram napadom povodnjih konjev in so tudi prelahki za vodne valove, zlasti kadar reka naraste. Ob zadnji majski povodnji bi bili 2 sestri skoraj utonili. Poslal sem jih bil na sosednji misijon Andara, ki leži 14 km od tu, da bi stregle tamošnjim sestram, ki so bile vse bolne. Tudi je takrat tam vsled mrzlice umrl eden naših najboljših oratov. Zato sem odposlal tudi enega brata v Andavo, da pomaga pri žetvi koruze. Po 4 tednih so se vsi trije vrnili: brat in 2 veslača v enem čolnu, obe sestri in 2 veslača v drugem. Popoldne je začul brat mahoma silen krik. Njegov čoln je bil 100 metrov pred čolnom obeh sester. Brat se je ozrl in videl da plava bel pajčolan povrh vode. Čolna sester

ni bilo več videti. Hitro so obrnili čoln in veslali proti kraju nesreče. Čim bližje so dospeli, tam razločneje je videl, kako je ena izmed sester zdajpazdaj pomolila glavo izpod vode, pa zopet izginila pod gladino. Z rokami se je oklepala neke veje; bilo je namreč blizu obrežja in je tu rasel velik grm, ki je molel svoje veje nad vodo. Druga sestra se je bila vjela na drugo vejo in po njej splezala na suho. Oba veslača sta splavala za čolnom, ki ga je hotela voda odnesti, pa ga nista dohitela. Sestri sta bili rešeni, ni pa bilo več kovčeka z obleko in odejami. Brat je na obrežju zakuril, da sta se mogli sestri nekoliko ogreti in obleko kar na sebi posušiti. Tudi jima je pogrel čaja; potem so se pa vsi na ostalem čolnu odpeljali proti Andaro; kamor so dospeli ob solnčnem zahodu. Tu sta se sestri preoblekli in sta po par dneh zopet nastopili isto pot. Obleka in odeje, ki jih je vzela voda, so bili vredne več tisoč dinarjev.

Naj bi dragi bralci razumeli moje potrebe in skrbi in po svojih močeh poskrbeli, da pridemo čimprej v posest motornega čolna. Darove v ta namen počiljajte na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Naši domači pomočniki.

(Piše škof Larne apostolski vikar v Banguelo, Vzh. Afrika).

Dragi bralci in dobrotniki!

Ker me teži mnogo skrbi, se obračam do Vas za svoje domače pomočnike. V našem vikarijatu je 70 tisoč kristjanov in katehumenov, pa samo 25 duhovnikov za dušno pastirstvo.

Imamo dobrih pomočnikov, 390 katehistov, katerih število se je to leto pomnožilo za 90, ker so štiri vasi, ki so bile dosedaj protestantovske, zahtevale katoliški verski pouk. Razposlali smo 20 katehistov po 2 in 2, ki so učili krščanski nauk po raznih vaseh. To je lep uspeh, katerega so dosegli v očigled tega, da so te vasi bile dosedaj izključno protestantske. Obenem je to tudi odgovor na direktivo, ki smo jo prejeli od kardinala Van Rossum-a. Bog hoče tako, da se katoliška misel čim dalje bolj širi. Zaupam, da mi bo z Vašo pomočjo mogoče započeto delo nadaljevati in privedi do cilja, ki si ga je bil postavil neki pastor angleške misijonske družbe. Vskliknil

je namreč, ko je videl s kakim navdušenjem ljudstvo sprejema naše misijonarje: „Tu ni za nas nič več. Vsa dežela je dušna last Belih očetov“.

Priporočim Vam svojo najvažnejšo zadevo, večno izveličanje 120 tisoč duš. Prosim darujte mi za vsakega mojega apostola-domačina 200 švicarskih frankov. Tudi potem bom moral preživljati še 310 drugih. Kako bom to zmožel, to Bog ve.

Pozneje bom še enkrat omenil naše zmage nad krivoverstvom. Zdaj omenjam naša pomožna dela in naprave. Imamo novicijate za črne sestre, potem šolo za učitelje. Te naprave so za bodočnost največjega pomena. Četudi je naš vikarijat že 25 let star, vendar še nima vseh naprav, ki so potrebne za uspešno širjenje krščanstva.

Nova ustanova za domače redovnice že rodi svoje sadove. Prva postulantinja se je zglasila 1924, tri druge so sledile 1925. 1926 je prišlo novih 6, od teh je odšla ena zopet domov. Število bo rastlo, kakor vse kaže. Redovnice nam bodo pri odgoji otrok v veliko pomoč. Zaupam, da jih bo Bog še mnogo poklical v ta stan. Naše bele sestre se trudijo po svojih močeh za odgojo črnih sosester. Pečajo se z mislijo na novicijate in so mi že predložile stroškovnik za to novo ustanovo. Jaz sem odgovoril: „Najprej seminar!“ — One pa: „Gospod škof, ti dve ustanovi morata podpirati druga drugo“. — „Potem je treba, da nas tudi dobrotniki temu primerno podpirajo“ — „Da, gospod škof. Zaupajmo, prosimo in prejeli bomo“. Sedaj pa, dragi bralci in bralke, prosim za novicijate naših črnih sester!

Še nekaj o šoli za učitelje. To je precej bahavo ime; zato mi oprostite, da ga imenujem v deželi, ki je še na tako nizki stopinji izobrazbe, kjer dosedaj ljudje niso znali ne brati ne pisati. Pa nas priganja protestantovsko gibanje, ki gre zlasti za svetnim poukom. Zato smo sklenili, da sezidamo tudi mi šolo za bodoče učitelje, ki bodo pozneje učili nazamorskih šolah po posameznih vaseh. Misijonarji bodo nadzorovali ta laiški poduk.

Ne bojimo se, da bi nam manjkalo kandidatov za to šolo, ali da bi jih ne mogli dovolj izobraziti. Naši zamorci so zelo talentirani. — Sedaj veste, kaj me skrbi. Nimam drugih sredstev, kot tista, ki mi prihajajo kot darila. Podpirajte me, da dovršim poprej imenovana dela v božjo čast in v izveličanje duš. Vi pa boste spoznali resnico besed božjih: „Dajte in dalo se vam bo!“

Moj najstarejši faran.

Piše P. Jožef Beniš, Kronstadt.

Moj najstarejši faran je starec Mosotho, ki mu je nad 100 let in je bil pred kakimi šestimi meseci sprejet po sv. krstu v sv. Cerkev. Stanuje na svoji kmetiji, 50 milj od Kronstadta. Farma Kaffirskop je to in njen lastnik je neki Bur, kalvinist, ki je zelo sovražen katoliški cerkvi. Ko so se dali nekateri izmed njegovih najemnikov sprejeti v katoliško vero, je bil zelo hud in je močno preklinjal. — „Kaj?! V tako slabo cerkev se vpisujete?“ „O, katoliška cerkev ni slaba; radi jo imamo in srečni bomo kot njeni udje,“ so odgovarjali zamorci.

Moj najstarejši faran.

Kaffirskop ni daleč od Kopjes, kjer smo mi v decembru 1927 bili sezidali kapelico v čast sv. Odilije. Ko smo baš nameravali, da gremo v procesiji po svojega apostolskega prefekta, da ga popeljemo k posvetitvi, se je pripeljal avto, v katerem je sedel beli farmar. Očividno je imel prvič v življenju priliko, da je videl katoliško procesijo, kajti zelo se je čudil, stopil z avta in se pridružil procesiji. Hotel je biti navzoč pri posvetitvi. Pozneje so mi pripovedovali zamorci iz Kaffirskopa, da je bil to njih gospodar. Prišedši domov je rekel zamorcem: „Res, vaša cer-

kev je lepa“. Kmalu po tem smo zvedeli, da želi neki star zamorec iz Kaffirskopa postati kristjan. Jaz sem se odpravil tja in po marsikaki blodnji vendar le dospel na cilj. Starec se je bil še mlad vpisal v cerkev „plesalcev“. Je to neka sekta, ki sprejema samo zamorce. Mesto, da bi v cerkvi molili, pa plešejo in to ponoči pri zaprtih vratih. Pravijo: Tako je delal tudi prerok David, ki je plesal pred skrinjo zaveze. Starec se je svoje „cerkve“ naveličal; saj njegove stare noge res niso bila več za ples. Ležal je na tleh; kajti noge ga niso več nosile. Glava mu je bila vsa siva, nalik gorskemu vrhu, ki je s snegom pokrit. Poučil sem ga kakor sem pač mogel in sem mu pri krstu dal ime Abraham-Jozef; bil je namreč kakor patriarh Abraham. Vprašal sem ga, koliko je star. Je rekel: „Let nisem štel; vem pa, da sem bil še mlad dečko, ko so prišli beli v deželo.“ Potemtakem je moral biti star 104 leta. Ko sem dovršil obred sv. krstu, je prišla hčerka farmerja s kruhom, sirovim maslom in mlekom ter z drugimi stvarmi, ki se priležejo želodcu po tako dolgi vožnji. Hvaležno sem použil, kar je prinesla. In glej: farmer mi je poslal povabilo, naj ga obiščem v njegovi hiši in naj ostanem pri njem pri kosilu. Res sem ostal. Pri slovesu mi je rekel: „Kadar boste še k nam prišli, morate tudi čez noč pri nas ostati“. Tako sem bil tisti dan dvakrat vesel: zavoljo starega zamorca, ki je bil sprejet v pravo vero, pa tudi zavoljo Bura gospodarja, ki je bil dobil boljše mnenje o katoliški cerkvi.

Ali naj procesija sv. Rešnjega Telesa v prihodnje izostane?

Ako na to vprašanje odgovorimo z „da“, nam bo to izpričevalo naše majhne ljubezni do Jezusa v zakramentu. Ako pa odločno hočemo „ne“, potem ne sme ostati pri sami besedi, ampak moramo kaj storiti, da se namen posreči. Čujmo, kaj piše P. Mansuet Poll iz Higflats-a v Natalu o misijonarjih v Marianhill-u:

„Beda je tu tako velika, da mi je naš preč. škof svetoval, naj beračim s pisano besedo. Zato se obračam na Vas s sledečo prošnjo. Ko sem hotel letos imeti tukaj procesijo sv. Rešnjega Telesa, so mi na mojo veliko žalost povedali, da ni niti baldahina, niti zastav, niti svečnikov

pri cerkvi ves čas, odkar je tu misijon. Pomislite mojo zadrego! Torej je bilo treba, da izostane ta procesija zbog gole revščine. Ali naj je prihodnje leto ravno tako?! Da se temu odpomore, prihajam s prošnjo: Preskrbite za misijon sv. Janeza 1 baldahin, 2 svečnika in nekaj zastav n. pr. Jezusovega Srca, Marijinega Srca ali Brezmadežne, Janeza Krstnika, sv. Alojzija ali Male Terezije.

Tukajšnje notranjo šolo sem postavil pod pokroviteljstvo sv. Terezije, drugo (zunanje) pod varstvo sv. Petra Kanizija, tretjo, ki pa še ni dozidana, pod varstvo sv. Petra Klaverja. Zelo bi mi ustregli, ako mi pošljete za te tri šole, izmed katerih morata 2 služiti tudi za cerkev, primernih slik, namreč sv. Petra Klaverja, sv. Petra Kanizija in sv. Male Terezije.

Pri ljudožrcih.

Piše o. Allaire, S. Sp.

Želja po človeškem mesu je pri nekaterih rodovih prava strast. Moji iz suženjstva odkupljeni otroci so mi z gotovostjo pripovedovali, da še žive v notranjosti dežele mogočni glavarji, ki se hranijo izključno le od mesa 10 do 16 let starih otrok. Nisem se sicer o tem prepričal na lastne oči, toda za onega, ki pozna to deželo, ni to nič nenavadnega. Saj sem bil sam večkrat osebno predmet poželjivosti teh ljudožrcev in le posebnemu varstvu božje previdnosti se imam zahvaliti za rešitev iz krempljev njihove lokavosti.

Bilo je leta 1890. V nadi, da rešim kaj ubogih otrok iz sužnosti in rok krutih ljudožrcev v Ubanghi, sem na parniku Leon XIII. z desetimi mornarji odpotoval v deželo divjih Bondjos-ov, ki jih do sedaj še nisem poznal. Peljali smo se po reki navzgor ter dospeli brez posebne nezgode v Nyombo, skupino kakih šest ali sedem vasi ljudožrcev. „Nam li prodaste kaj otrok?“ so me vprašali ondotni prebivalci. „Kupujemo jih, da, a ne prodamo nobenega,“ jim odvrnem. Dva dni sem se mudil ondi, šel od vasi do vasi ter poskusil vsa sredstva, da rešim vsaj enega otročiča, pridobim vsaj eno dušico, a zaman. Že sem hotel zapustiti one kraje, ko me obišče nek glavar, ki je opazil naše priprave za odhod. „Bi li ne hotel priti k nam?“ me vpraša. „Moji možje te že le videti in lahko nakupiš tudi

sužnjev. Pridi s svojo ladjo pred našo vas, ki se nahaja dalje doli ob reki. Prinesi nam blaga, moji ljudje pa ti bodo, videč tvoje bisere in tkanine, privedli svoje otroke." Nič hudega sluteč sprejemem njegovo vabilo ter se podam s parnikom tjakaj. Vas, ležeča na 10 metrov visokem obrežju, je bila, kakor vse vasi divjih Bondjos-ov, močno utrjena. Obrežno steno so divjaki navpično oklestili. Razen tega je bila ta stran zavarovana s celo vrsto drevesnih debel in obdana z 10 metrov širokim in šest metrov globokim jarkom. Do vasi se torej ni moglo priti od reke drugače, kakor s pomočjo velikanskega droga, po katerem sem splezal kvišku, kakor sem vedel in znal. Še težje smo potegnili kvišku za odkup namenjeno blago. Obdala

Paganski zamorci pred kočjo.

me je takoj tolpa Bondjos-ov ter odvedla v sredino vasi. Vzel sem iz previdnosti svojo puško seboj in vtaknil eno patrono v talarjev žep. Nisem pa koj v začetku zapazil skoraj popolne odsotnosti žensk in otrok, kar v takem slučaju ne pomenja nič dobrega.

Po slovesnem krvnem pobratinstvu, katerega sem sklenil z glavarjem, mi ta po mojem tolmaču naznani, da zahteva zase, kakor tudi za vsakega svojih mož primerne daru, nakar mi hoče takoj privedi sužnjev. „Darov želiš, — glej jih tukaj“ mu odvrnem ter mu prav dobro postrežem. Sedaj pa želim videti otroke. Kajti vsakega posebej ne morem obdariti. Naj pridejo sužnji in veliko-dušen bom z odkupnino.“ Možje so mi sicer oporekali, a

vkjub temu sem ostal pri svoji izjavi. Med prerekanjem pa je eden izmed njih pozorno motril in preiskoval mojo prosto roko. Misleč, da še nikdar ni videl belokožca in da hoče sedaj odkriti skrivnost, zakaj je moja koža bela in njegova črna, sem mu to dovolil. Ko pa čez kakih deset minut spoznam, da se ne bomo zlahka sporazumeli in ni upati na dobavo sužnjev, ukažem svojim ljudem, odnesti blago zopet na ladjo. Komaj pa vstanem, želeč se podati tudi sam za njimi, se oddaljijo tudi zamorci in se podajo v svoje kočee.

Toda, čeprav še nisem ničesar sumil, vendar sem čutil neko nevšečnost. „Pojdi“, mi pravi glavavar, ki je najbrž opazil moje začudenje ter me prime za levo roko, „vrni se na svojo ladjo. Ker nočeš obdariti mojih ljudi, ti ne dajo otrok.“ Tihota je vladala v celi vasi. Nobene ženske, niti enega otroka ni bilo videti. Le nekaj črnih možakov je leno zdehalo na solncu. Pač pa sem opazil svetlikanje sulic, premikajočih se sumljivo za kočami.

Ves ta čas mi je sledil eden mojih ljudi. Dospeli smo do strmega obrežja. Držal sem v desnici svojo puško, med tem, ko mi je levico še vedno stiskal glavavar v znak najinega prijateljstva. Predno pa se oprimem droga, po katerem bi se naj spustil zopet na ladjo, se še enkrat ozrem, in kaj vidim. Kaka dva koraka za nami vihti velikanski zamorec, ki se nam je med tem tiho približal, svojo grozno sulico, hoteč z njo prodreti mojega spremljevalca. Bliskoma pomerim s puško na morilca, ki se je prestrašen umaknil in vrgel orožje proč. V tem trenutku me sune glavavar, ki me je še vedno držal za roko, čez navpično obrežje. Kaj se je v teh kratkih trenutkih zgodilo ne vem. Ko sem se zopet zavedel in čutil pod seboj trdna tla, sem spoznal, da nisem ranjen. K sreči sem pri padcu obdržal tudi svojo puško. Šopi velike trave so me skrivali sovražnikovim očem. Ozrem se okrog in zapazim kri. Strašni Bondjos i vihte svoje sulice nad mojimi ljudmi, kateri so v strahu poskakali v vodo, da si z ladjo napravijo nekak obrambni okop proti vasi. Izgubljeni smo, sem si mislil; v nekaj minutah bo nad nami zavladal mrzli nož, potem pa pojdemo v njih lonce.

Spomnil sem se patrone, ki sem jo imel v žepu. A ropot, ki ga je povzročilo nabijanje puške, je obrnil pozornost sovražnika zopet na mojo osebo. Brž je sfrčala sulica proti meni, a sem se ji spretno ognil. Toda bil sem sedaj prisiljen, zapustiti svoje skrivališče. Pomerim torej

in sprožim nad glave ubogih kanibalov, ki so prestrašeni zbežali. Nato zakličem svojim ljudem, naj izstrelijo puške, ki so jih imeli na ladji; kajti bil sem od njih oddaljen še deset metrov in nisem imel nobenega naboja več. Saj mojim ljudem je bilo dovoljeno streljati, ker niso bili duhovniki, in razen tega je bil to slučaj zakonite samoobrambe in edino sredstvo rešiti svoje ljudi, ladjo in sebe.

Šel sem nato polagoma nazaj, ne da bi izpustil sovražnika izpred oči in se delal, kot da nabijam puško ter se z velikimi skoki spretno izognil več kot dvajset meni namenjenim sulicam. Vedno gosteje so padale pušice, a k sreči ni zadela nobena. Obrnem se torej bliskoma in skočim na krov. Bil sem rešen.

„Ali katerega manjka?“

„Nihče!“

„A videl sem kri; koliko mrtvih?“

„Niti eden.“

„In ranjenih?“

„Eden; tukaj je.“

„Torej brž na pot!“

„Kaj!“ vzklikne moj tolmač, „ti odhajaš?“

„Da, mar hočeš umreti tukaj?“

„Umreti? Kaj še, ampak opleniti vas. Kjer puške govore, je to pač čisto lahko!“ mi odvrne.

„Mogoče; toda misijonarji ne kradejo in ne ubijajo ljudi; če tudi drugi belokožci delajo, jaz tega ne bom storil.“

„Čudno,“ pravi tolmač razočaran, „hoteli so te pojesti in ti se nočeš niti maščevati?!“ Že se je hotel odstraniti, a se obrne še enkrat, rekoč: „Glej, ko je dospelo tvoje blago tja na obrežje, so Bondjos-i govorili med seboj: „Dati mora vsakemu lepo darilo; če tega ne bo hotel storiti, mu vzamemo vse. Nato je oni, ki je pregledoval tvojo roko, dejal „To bo tečno kosilo — izvrstna pečenka; saj nima kože, ampak samo mast „samo mast.“ „In sedaj, ko si s svojimi puškami v veliki premoči, jih pustiš bežati in mi odidemo praznih rok? Pač čuden belokožec si; nikdar ne pridem več k tebi v službo“. — „Stori, kakor ti ljubo, prijatelj! Prav nič ne bom pogrešal tolmača, ki me ne opozori na nevarnost, ko se gre za moje življenje.“

Kake četrte ure potem nam je vas izginila izpred oči. Dospeli smo brez nadaljne nezgode v Lingango. Bil sem

zopet za eno skušnjo bogatejši in mnogo nezaupnejši do tolmačev, ki so jih od tistega časa nikdar več nisem posluževal pri svojih potovanjih.

—■—

Nekaj za vse.

Popolnoma smo se navadili na vsakršne klice na pomoč iz misijonov; žal da jim ne moremo vselej ugoditi.

Danes odmeva zopet mogočen klic, pa tak, da nihče ne more reči: Jaz ne morem tu nič pomagati!

„Poiščite nam legijo duš, ki molijo in se žrtvujejo!“ nam kličejo z nekega misijona. „Pomagajte nam moliti!“ iz drugega. Iz tretjega kliče misijonar: „Ne pozabite nas pri molitvah!“ Četrti piše: „Ko že potrebujemo pomoči milosti božje, da moremo sploh izpregovoriti božje ime: koliko bolj nam je božja pomoč potrebna, ko oznanjujemo paganom versko resnico. Izprosimo nam z molitvijo to pomoč!“

Kdo bo ostal brezbrizen za take klice na pomoč? Kdo se ne bo pobrigal, ko na tak način lahko mnogo stori za širjenje božjega kraljestva na zemlji?!

Obrnimo se torej v skupni molitvi k božjemu Srcu Jezusovemu in molimo vseh devet dni pred praznikom Varstva sv. Jožefa (od 28. aprila do vključno 6. maja) spravno molitev, ki jo je zložil nek misijonar iz Afrike. Tisoče duš nam bo za to večno hvaležnih.

Ako kdo te molitvice ne zna, ali bi jo rad tiskano v več izvodih, da bi jo razdelil tudi med druge, je Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ul. 1., pripravljena, da mu to molitvico in sicer zastonj in v kolikor izvodih kdo hoče preskrbi. (Znesek za poštnino radi sprejmemo).

—■—

Lakota in gobavost.

Sledeče kratko pismo sestre Menehulde nam poroča v grozni človeški revščini in požrtvovalnosti misijonarjev in misijonskih sester v Afriki. Piše iz zavoda sv. Antona za gobavce v Kararju, Abesinija:

„Zahvalim se Vam za lepi dar, ki mi ga je izročil presvetli gospod škof Jarousseau. Srčna hvala, gospa grafica, ker to je kruh. Živimo v zelo težavnem položaju.

Živeža tu ni dobiti za nobeno ceno, zato ker v vsem Karar-ju ni bilo žetve. Iz notranjih postaj nam donašajo kristjani nekoliko dura-žita, kar je pa zelo težavno vsled velike daljave. Gospod škof nas tolaži, češ da bo ta nadloga kmalu v kraju. Dal Bog da bi bilo res. Ta stiska trpi že 3 leta.

Marija Kadija moli za svojo dobrotnico. Kadar je vprašam o tem, mi odgovarja: „Vsak dan molim za svojo dobrotnico in botro.“ Je prav pridna deklica.

Ko bi nam mogli dobiti še enega botra za malega Alija. Ubožec! Gobe so mu grlo tako razjedle, da ga komaj razumemo, ko govori. Imamo 4 moške gobavce in eno žensko, ki še niso krščeni. 1. januarja je bil en gobavec krščen. Bil je zelo bolan in je sam prosil za krst. Bil je star musliman. Zdaj je boljši in je zelo vesel tega. Ime mu je Andrej. Mnogo trpi, ker je zelo zdelan, vendar ne godrnja. Koliko platna gre tu vsaki dan za obveze.

Sama revščina je okrog nas. Sprejeli smo staro ženo, ki že ni več mogla hoditi. Ni gobava, a je tako betežna, da je vsa srečna, da jo imamo med gobavci, da ima svojo kočico, kjer stanuje in da dobi vsaki dan svoj košček kruha.

Poplačano zaupanje.

Piše P. Bonaventura Katrajn, misijonar-Servit v Švacilandiji.

Mati-ustanoviteljica je zopet enkrat čudovito pomagala. Naj Vam povem, kako je bilo s tistimi tremi zavoji oblačil, ki so bili poslani od Družbe sv. Petra Klaverja. Spedijska firma je poslala zavoje na črto Nemška-vzh. Afrika v Lourenzo Marquez. Ta pa se ne peča z ekspediranjem; zato je oddala zavoje neki splošni agenturi. Ta jih je poslal brez mojega naslova na Msgr. Fragosa v Goba (na meji Švacilandije). Ta je poslal zavoje z vozom na neko električno družbo v Bremersdorp (42 angl. milj zahodno od Stegi). Od tam sem jih dobil včeraj po vsem tem, ko sem moral dolgo na vse kraje poizvedovati za njimi. Bilo je še o pravem času, kajti sicer bi bili zavoji kot „blago brez gospodarja“ prodani na dražbi. Razposlal sem bil brzogave na vse strani, pa nihče mi ni vedel pojasnila. Trdno sem pa zaupal na pomoč blagopokojne ustanoviteljice in bil prepričan, da bom zavoje prejel še pred Božičem. Ko sem zvedel, kje so, sem sedel

na svoj voziček in se odpeljal ponje, četudi so se mi vsi smejali, češ da jih ne bo. Toda jaz sem potreboval oblačil takoj in vedel sem, da me mati zamorcev ne bo pustila na cedilu . . . In res me ni. Kako sem Vam hvaležen za ta oblačila! Strašno hudo bi mi bilo o Božiču brez njih – saj je imel biti krstni dan za odrasle in otroke. . .

Še en zgled! V Sv. Karlu, kjer je zunanja šola, so izgubili Metodisti vpliv in somišljenike. Zdaj pa, hoteč pridobiti ljudi nazaj, pobijejo 2 vola o Božiču in vsak, ki pride, dobi povrh še bogato božično darilo. Povabljeni so vsi zamorci tega kraja. Jaz ubogi nemanič jim pa ne morem ničesar ponuditi . . . Tako je skoro povsod.

Pridno bomo molili in prosili, da ljubi Bog Vaši Družbi da mnogo sreče in blagoslova.

Zveza afriškega tiska.

Z veseljem smo prejeli 7297 prvih izvodov katekizma. Sprejmite našo srčno hvaležnost za to veliko delo usmiljenja, ki ste ga naklonili naši prefekturi. Tisk in vezava sta krasna in jih naši otroci in kristjani zelo občudujejo. Opomba na čelu knjige bo služila v to, da bodo naši zamorci molili za dobrotnike. Težko pričakujemo še ostalih knjig, ker nam misijonarji od vseh strani pišejo, kako jih težko pričakujejo. Še enkrat: naša najiskrenejša zahvala. Vsak dan bomo tembolj prisrčno molili, kolikor bolj nas boste obsipali z dobrotami. — Monsgn. HEINTZ, redemptorist, apostolski prefekt v Matudi.

„Zveza afriškega tiska“ je ustanovljena z namenom, da bi brezplačno preskrbovala misijonarje s potrebnimi knjigami za razširjenje sv. vere.

Dragi prijatelji in dobrotniki! Pristopite k „Zvezi afriškega tiska“ kot dosmrtni ud z enkratnim prispevkom 1500 Din, ali kot podporni ud z letnim prispevkom 60 Din, ali kot redni ud z letnim prispevkom 20 Din. Prispevke sprejema „Družba sv. Petra Klaverja“, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

„Prečudna čednost usmiljenja napravi Boga samega dolžnika človeku. O blažena usmiljenost! Sicer je tvoj izvor iz revščine, vendar tem, ki te rabijo, pripravljaš blaženost.“
(Sv. Peter Damijan)

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Kratka misijonska poročila.

Abba Onesimos, duhovnik-domačin v Abesiniji. „V deželi Arusis bom ustanovil novo postajo sredi paganov, ker imam mnogo upanja, da jih spreobrnem. Nimam pa še vsega pripravljane. Nimam niti kapele, niti stanovanje, niti šotora, da bi v njem maševal. Stanujem v koči iz vej, ki ima slamnato streho, kot je tu običaj. Vašo denarno podporo sem prejel baš o pravem času in sem je bil silno vesel. Srčna Vam hvala za to. V molitvi prosim Našo lj. Gospo presv. Srca, ki ji je misijon posvečen, da Vam izprosi vse milosti, ki jih potrebujete zase in za svoje plodnosno apostolsko delo.“

P. Gerhard Šemp, benediktinec, Inkamana, Južna Afrika: „Tisočkrat Bog povrni za vse kar ste poslali. Brat, ki mu je skrb za dečke, je bil silno vesel, ker bo mogel hraniti mnogo obleka za cerkvene praznike, da bo ž njo oblekel svoje varovance. Ostalo bo pa tudi zelo prav prišlo; kajti zima je in mraz je občuten. Imeli smo že 4° pod ničlo. V takem mrazu hoditi bos in slabo oblečen tudi zamorec ne more, čeprav je zelo utrjen. Seveda tak mraz ne pritiska nepretrgoma ves dan; ob 9. ali 10. se začne čutiti gorkota afriškega solnca, ako nebo ni oblačno in ne piha burja, kar se pozimi tukaj pogosto pripeti. Hvaležno bomo molili za Vas; zlasti naši dečki bodo to storili trikrat na dan pred jedjo in po jedi, ko običajno pristavljajo svojo molitev za dobrotnike“.

Sestra Hellada, Rožena obal: „Kako sem bila prijetno iznenadena, ko sem odprla 6 zavojev, ki ste jih nam poslali! Oblekce, predpasniki v vsaki velikosti, svetinjice, rožni venci za naše prvoobhajance — kolika izbira! In to vse za naše otroke v tej zemeljski pustinji! Kako se počutijo srečne in ponosne v svojih novih oblekah! O, ko bi Vi mogli videti, kako se jim svetijo oči čistega veselja, kadar jim delimo poslane stvari! Gotovo bodo pobožno molili za svoje dobrotnike. Pa tudi nam sestram napravijo dobrotniki veliko veselja, ker nam s tem dajo v roke sredstva za reševanje duš. Torej še enkrat: tisočera Vam hvala!“

Sestra Gonzaga, Senegambija: „Prav blizu Ngasobil-a je zajemljiva vas Mbodiene. Prebivalci so kristjani, pagani in muslimani. Kristjani so zelo nadarjeni. Na prošnjo škofa so se vsi zedinili in zopet pozidali cerkev, ki je bila docela podrtá. Zbrali so prostovoljnimi potom 3.000 frankov. To je zanje mnogo, ker so zelo revni, a za cerkev malo, ker z vsó opravó vred bo stala 10.000 frankov. Ker mi je znano, kako so ti ljudje revni, a vendar dobri, sem sklenila, da jim pomagam s tem, da jim cerkev zastonj preslikam. Ko sem pregledovala slike križevega pota, sem videla, da nekaterim manjka križev, druge pa so od črvov razjedene. Zato se obračam na Vas in Vas prosim napravite tem revnim in dobrim ljudem nov križev pot.“

Propagandne vesti. Preč. o. Edvard Leys, od Belih očev, je bil imenovan za pravega apostolskega vikarja v Kivu.

Preč. o. Hermann Meysing, oblat Brezmadežne, je bil imenovan za apostolskega vikarja v Kimberley (Sredn. Afrika).

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

3. aprila, na praznik sv. Benedikta „Zamorca“.

26. aprila, na praznik Marije, Matere dobrega sveta.

29. aprila, na praznik sv. Petra mučenca, iz reda „pridigarjev“ — ustanovni dan Družbe sv. Petra Klaverja.

Uslišane molitve

na priprošnje ustanoviteljice Klaverjeve družbe, grofice Marije Terezije Ledóchowske.

„Moja sestra je imela hudo rano na nogi. Obrnila sem se na Marijo Terezijo Ledóchowsko za pomoč. Rana se je zaelila in pošiljam v zahvalo obljubljen dar in prosim objave v „Odmevu“ — M. G. Golek.

Zahvaljujem se grofici Mar. Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo in pošiljam mal dar za misijone. Priporočam se ji še nadalje. M. K. Trboje.

„V zahvalo M. Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo pošiljam Din 160.—“ C. B. Liboje.

„Obrnil sem se do grofice Mr. Ter. Ledóchowske za zdravje. Uslišala me je. V zahvalo pošiljam dar za stradajoče“ — M. Ž. Pečje.

„V zahvalo za uslišano prošnjo pošiljam 50 Din v čast grofici Ledóchowski“. A. G. Ljubljana.

„Zahvaljujem se prof. M. Ter. Ledóchowski za zadobljeno zdravje na njeno priprošnje in pošiljam dar Din 25.—“ E. B. Gočeva.

„Pošiljam Din 30.— v zahvalo M. Ter. Ledóchowski za čudežno ozdravitev na njeno priprošnje“. — J. P. Sv. Barbara pri Mariboru.

„Pošiljam v čast Mariji Tereziji Ledóchowski Din 100.—“ P. O. Fala ob Savi.

„V neki zadevi sem se priporočila M. Ter. Ledóchowski in sem bila uslišana. V zahvalo pošiljam obljubljen dar Din 30.—“ N. N.

„V zahvalo Mar. Tereziji Ledóchowski pošiljam dar za „Kruh sv. Antona“. Priporočam se ji še nadalje.“ M. Š.

„Zahvaljujem se Mar. Ter. Ledóchowski za večkratno uslišanje pri živinski bolezni in pošiljam mal dar“. — F. V. Stanetinci.

Priporočajo se Mariji Tereziji Ledóchowski: R. P. v neki zelo važni zadevi. — Fr. Č. Tratno, v neki važni zadevi in obljublja dar, če bo uslišan. — Priporočim se Mar. Ter. Ledóchowski R. R. Zvirce. — Priporočam se grofici Ledóchowski v težki zadevi in obljubim dar, če bom uslišan. Fr. Rotoznej. — Vaši ustanoviteljici priporočam naše družinske razmere. Ž. — Priporočam se v veliki potrebi prof. Ledóchowski. A. K. Jarenina.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani. Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Länhart.

Molitev k presv. Srcu Jezusovemu za afriške zamorce.

Zložil † Zambesi-misijonar O. Menyhardt, S. J.

O mili Jezus, Odrešenik vsega človeštva, pogle milostno na afriške zamorce, ki živijo v največji revščini in zdihujejo v jarmu pregrehe. Zatečemo se k Tebi, da prosimo za svoje najnesrečnejše brate in potolažimo Tvojo češčenja vredno pravičnost. Združeni z vsemi dušami, ki Te ljubijo, zahvalimo se Ti za vse neskončne dobrote, ki si jih nam in tudi tem narodom dodelil. Z željo navdani, Tvojemu presv. Srcu zadosliti, Te ponižno prosimo: odpusti jim nevero in trdosrčnost! Onjokujemo vse grehe, s katerimi so ti narodi in njihovi predniki, začeni od nesrečnega Kama do današnjega dne, žalili Tvoje božje veličanstvo. Kot povračilo in v spravo da-

rujemo Ti naš največji zaklad — Tvoje lastno presveto Srce, ki je radi grehov trpelo neskončne muke. Sprejmi tudi, da se popravijo te krivice, molitve, zasluženja in zadostila Tvoje presvete Matere Device Marije in njenega ženina sv. Jožefa, vseh angelov in svetnikov in cele katoliške Cerkve.

O ljubeznivi Jezus! bodi naklonjen nesrečnim zamorskim rodovom. Razsvetli jih, ki živijo v temi in smrtni senci. Amen.

Sv. Jožef, zgled in varuh vseh častilcev presv. Srca, in sv. Peter Klaver, patron zamorskih misijonov, prosita za nas in za uboge afriške zamorce! Amen.

1. Odpustek 300 dni za vsak dan cele devetdnevnice.

2. Popoln odpustek med devetdnevnico ali v teku naslednjih osem dni. (Pogoji navadni: spoved, sv. obhajilo, molitev po namenu sv. Očeta.)

S cerkvenim dovoljenjem.

Naročajte:

	Din	Šil.	L
Misijonar. Igra	3:50	0:40	1:20
Naprednjak ob Kongu. Igra	3 —	0:40	1:20
Ktic božji. Igra	—	0:40	1:20
Male pomožne misijonarke. Igra.	3—	0:40	1:20
Lakota v črni deželi. Igra.	2:50	0:30	1—
Umijmo zamorčka. Igra.	1:55	0:15	0:60
Afindra, zamorska deklica. Igra.	3—	0:40	1:20
Iz volka jagnje. Igra.	2—	0:25	0:80
Škapulir sužnja. Povest.	1—	0:10	0:30
Janko in njegov angel. Povest.	1:50	0:15	0:60
Maričina grlica. Povest.	1—	0:10	0:40
Povest o znameniti Marički.	1—	0:10	0:40
Francek, zbiratelj. Povest.	1:50	0:15	0:60
Spreobrnjenje črne princezinje. Pov.	1:50	0:15	0:60
Sv. Peter Klaver. Životopis.	1:50	0:15	0:60
Z besedo in tiskom. Poučno.	2:50	0:30	1—
Pomoč za Afriko. Govor.	1:50	0:15	0:60

(Cene so brez poštnine. — Naslov na 2. str. ovoja.)

Kaj je Družba sv. Petra Klaverja?

Pomožna družba v podporo zamorskih misijonarjev in za rešitev sužnjev.

Kako podpira Družba sv. Petra Klaverja misijone? S tem, da ustno in po svojih spisih ljudstvo seznanja z misijoni ter s tem vnema katoličane za molitev in miloščino za misijone.

Kako se moremo udeležiti blagoslovenega delovanja Klaverjeve družbe? S tem, da postanemo njeni udje,

1. kot „udeleženci“ (letni prispevek 3 Din);

2. kot podporniki ozir. podpornice (letni prispevek 5 Din, za duhovnike 10 Din);

3. kot zunanji udje s tem, da se, kolikor nam dopuščajo stanovske dolžnosti, udeležujemo delovanja notranjih udov (sodalck);

4. notranji udje, sodalke ali takoimenovane „Pomožne misijonarke za Afriko“ s tem, da posvetijo vse svoje dušne in telesne moči za vedno Družbi sv. Petra Klaverja ter v njenih hišah žive življenje molitve in dela za afriške misijone.

»Poklic pomožne misijonarke za Afriko«

Cena Din 4, L 1.50, Š 0.60. Dobi se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Za častilce

MATERE BOŽJE DOBREGA SVETA

(praznik 26. aprila)

Litanije Matere božje dobrega sveta, spredaj s podobo, v obliki molitvene knjige, 1 kos 50 par, 12 kosov 5 Din.

Podobice Matere božje dobrega sveta z molitvico. Črno tiskane 1 kos 25 par, 12 kosov 2.50 Din.

Slike Matere božje dobrega sveta (18×29) Din 8.—

Večje slike Matere božje dobrega sveta (39×50) D 40.—

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja.

Spomin za umrle.

Preč. apost. vikar Msgr. Terrieu, umrl v Benju. — **Preč. o. Bouma**, misijonar iz Mill-Hillu, umrl v Kavirondo. — **Preč. o. Béconlet**, oblat sv. Franciška Saleškega, misijonar v vikarijatu Oranje skozi 46 let. — **Gospa Chandoir**, rojena Octavia Gloxin, častni ud Družbe sv. Petra Klaverja od l. 1900, umrla mirno v Gospodu, v Neranu 17. januarja 1930.

R. I. P.